

Kvinnor för fred

*För fred på kvinnors villkor - för fredliga konfliktlösningar
information och studier om fredsfrämjande utveckling*

Nummer 4-2010

**Unga kvinnor demonstrerar mot 20 års
ockupation av Västsahara!**

Kvinnor för fred

NR 134- 4/2010

Kvinnor för Fred, som bildades 1978, arbetar för fred på kvinnors villkor. Föreningen är partipolitiskt och religiöst obunden.

Kvinnor för Fred är medlem i många nationella och internationella freds-, kvinno- och solidaritetsorganisationer och ingår i ett nätverk med internationella förgreningar.

Kvinnor för Fred kräver stopp för kärnvapen och kärnvapenprov, kämpar mot militär rustning och vapenspridning, kräver stopp för vapenproduktion och vapenexport och en omställning från militär till civil produktion.

Kvinnor för Fred arbetar för kvinnors medverkan i konflikthantering, för mänskliga rättigheter för barn, kvinnor och män, för ökat inflytande för FN och OSSE i alla fredsprocesser och för en framtida fredskultur.

Medlemsavgift 170 kr/år i Riksorganisationen + en mindre avgift på platser med lokalgrupper.
Famijemedlem /studerande 50 kr/år
Stödmedlem 100 kr/år
inklusive KFFs tidning

Kvinnor för Fred
Hammarby Allé 93
120 63 Stockholm
Mobil: 076/117 97 27
Postgiro: 439 12 25-2

Redaktion: Breda gatan 6
115 21 Stockholm
tel/fax: 08/667 97 27
E-post: kff@telia.com
www.kvinnorforfred.se

INNEHÅLL

Ta hem de svenska soldaterna.....	4
En skammens ickekompromiss.....	5
Lidssabonmötet - NATO utropar sig själv som en global militärstyrka.....	6
NATO ringar in!.....	7
Drone Wars konferens i London 2010.....	8
Rauhan rajalla - Fred på gränsen	9
Kvinnor för Fred - konferens i Uppsala.....	10
Utveckling och visioner.....	11
Ingrid Segerstedt Wiberg - Låt inte hennes röst tystna!.....	12-13
Årets MR-dagar Att bryta utanförskap för Romer.....	14
De glömda barnen i Ukraina.....	15
Protestlägren nytt skede i Västsaharas frihetskamp.....	16
Brev till statsminister Fredrik Reinfeldt.....	17
Vädjan till Röda Korsrörelsen.....	17
Hotell Hemlängtan - ny bok av Pirkko Lindberg.....	18
OFOG on tour!.....	18
SAMLA, Kvinnor för Freds styrgrupp.....	19
Kontaktkvinnor KFF.....	19

En nyårshälsning från KFFs systerorganisationer Sulemania och Halabja, Kurdistan, tillsammans med Maria Hagberg och Awaz Daleni , KFF

*Elda under din vrede
med maktens nyheter
Dämpa inte din smärta
över livet
som stjäls från oss*

*Trösta inte din sorg
över världen
som våldtas inför våra
ögon*

Elda under din vrede!

Ingrid Sjöstrand

Tidningen Kvinnor för Fred

Utkommer med 4 nummer/år
Ansvarig utgivare SAMLA
KFFs styrgrupp

Varje författare ansvarar själv
för sin artikel.
För icke beställt material
ansvaras inte.

Omslagsbild: Flickor i
Västsahara demonstrerar
Foto: Västsaharaaktion

Teckningar: Helga Henschen

Tryckeri:
Norra Skånes Offset
Hässleholm

Kära fredsvänner!

Vinternattens köld är hård.. på många sätt! - inte bara i form av kyla utan även i det upptrappade våld som exploderar runt om i världen - nu även i vårt land - genom vilseförda män som spränger sig själv i luften bland oskyldiga människor. Även Sverige har nu fått sin "självordsbombare". Kanske inte helt oförskyllt eftersom vi för regelrätt krig utanför våra egna gränser - i Afghanistan och flera andra länder. Försvarsmakten har blivit en krigsmakt - alliansfriheten är borta. Kanske inte så konstigt!! - när riksdag och försvarsutskott numera har fler ledamöter med militär bakgrund - drillade på Krigshögskolan - än någon gång förr.

Nu har det även beslutats att svenska soldater skall fortsätta sin krigiska verksamhet i Afghanistan - något som KFF protesterar öppet mot tillsammans med Afghanistansolidaritet. Att Sverige på detta sätt går i USA/NA-TOs ledband gör att vi förlorar all trovärdighet när vi talara om alliansfrihet.

Agneta Norberg har varit i Lissabon och deltagit i den alternativa konferensen som pågick där vid sidan av Nato-mötet. På sidan sex har hon gjort en intressant översättning och sammandrag av toppmötets deklaration.

Tidigare har det inte talats särskilt mycket om det vapen som under namnet "Drone Wars" är förarlösa plan - en typ av robot som styrs från marken och används för övervakning, spioneri och väderobservationer men också för militära ändamål - alltså avancerad krigsföring. Det är i huvudsak datakuniga personer, inte soldater, som utför krigshandlingar framför sina dataskärmar.

Tre operatörer sitter framför dataskärmarna och kan med ett joystick och ett litet "blip" döda människor långt borta - en playstation-mentalitet som gör kriget till en lek. Eva Jonsson som i höst varit med på en Drone Wars-konferens i London ger en tydligare bild av dessa nya fruktansvärda vapen.

Kvinnor för Fred har haft en framtidskonferens i oktober med många intresserade deltagare som alla kommit för att tillsammans diskutera KFFs framtida arbete. KFF i Uppsala stod för arrangemanget och Ingela Mårtensson ledde mötet. Susanne Gerstenberg KFF, Laholm har skrivit en översikt över diskussionerna kring de olika frågorna och var KFF står i dag när världen inte har färre konflikter utan fler -än när föreningen började 1978.

Västsaharas folk har i årtal befunnit sig i en kamp för självständighet. Fredsläger med tiotusentals deltagare, har slagit sig ner utanför flera av Marockos städer där de utsätts för hot av olika slag - hindrande av tillförsel av mat, vatten och medicin och i vissa fall nedbränning och våld.

Det här numret av KFFs tidning har tillkommit i samarbete mellan under-tecknad och Anne Casparsson som i fortsättningen också kommer att bli tidningens nya redaktör. Anne är journalist och har varit medlem i KFF i många år. Hon har även arbetat aktivt med fredsfrågor, bl i Palestina, där hon också fungerat som följeslagare vid flera tillfällen.

KFF är fortfarande en av organisationerna i Operation 1325 och Unifem. Tillsammans har vi nu flyttat till nya lokaler med adress; Hammarby Allé 93 120 63 Stockholm.

Ett Gott Nytt fredsår 2011!
Bibbi Steinertz

*Kvinnor
för Fred*

Ta hem de svenska soldaterna!

Är kriget oundvikligt?

Självklart inte. Krig planeras, förbereds och beslutas av människor och kan också stoppas av människor.

Kriget föds i människornas sinnen och det är i människornas sinnen freden måste byggas, säger Unesco-stadgan. Då är det väsentligt vad maktens män och kvinnor säger, men också om de låter bli att säga något. Om de söker alla vägar att undvika krig som FN-stadgan föreskriver. Eller hukar bakom resolutioner utan att aktivt söka påverka eller förhindra ett ev. kommande beslut om krig.

De krig vi sett i Iraq och Afghanistan handlar om makten över regionen och över oljan. Det framgår av USAs planer med Iraq-kriget, som läckt ut bit för bit. Först skulle regimen i Bagdad störtas, därefter Syrien och Saudiarabien. Oljan privatiseras. Arabvärlden destabiliseras och en ny demokratisk värld födas, vilande på bajonetterna. Men demokrati kan inte skapas med bomber, sa Olof Palme om Vietnam-kriget och detta gäller fortfarande. Demokratin faller på slagfältet.

Kvinnor drababs hårdast

Fortfarande är kvinnor den del av civilbefolkningen som drabbas hårdast vid väpnade konflikter. I konflikter världen över – från Balkan till Rwanda till Afganistan och Irak – utsätts kvinnor systematiskt för våldtäkt, de utnyttjas och förtrycks i flyktingläger och tvingas in i slaveri. Och de förnekas delta i fredsförhandlingar, i förebyggande konfliktlösande arbete, i medling, ja i allt fredsarbete. Varje regering måste ta ställning också till krigets moraliska dimensioner. Varför satsar Sverige 1.3 miljarder på militära aktiviteter i Afghanistan och mindre än en tredjedel på civila och fredsbyggande insatser? Är det försvarbart?

Det finns alternativ. Krig planeras, förbereds och beslutas av människor. Krig måste också kunna stoppas av människor. Av kvinnor och män. Sverige ska arbeta för fred, inte krig. När förklarade Sverige krig och mot

vem? När beslutade Sveriges riksdag och regering att gå i krig? När beslöt Sveriges riksdag att svenska soldater skall ha NATO på sina uniformer? När beslöt Sveriges riksdag att ge de amerikanska trupperna i OEF rätt att ha den svenska flaggan på sina uniformer? Svar aldrig!

Men efter 200 år av fred befinner sig Sverige i krig - utan krigsförklaring eller ens beslut i Sveriges riksdag. Och svenska folket har inte tillfrågats. I krig för USA:s räkning under NATO-befäl och med uppgift inte att förhindra krig utan att föra krig. I flera år har förnekats att svenska soldater lyder under samma regler (roles of engagement) som NATO, men nu erkänns att så är fallet. Regler som säger "skjut först och fråga sedan", något som aldrig kan gälla för FN-soldater.

När riksdagen den 6 december 2005 godkände att svenska soldater skulle sättas in i ISAF var villkoret olika mandat och en klar åtskillnad mellan ISAF och OEF. Den gränsen är nu helt utsuddad utan att Sveriges Riksdag reagerat. Afghanistan-kriget är inte ett uppdrag från FN utan från USA och NATO. Ingen FN-resolution tvingar Sverige att delta i Afghanistan.

Svenska soldater i Afghanistan är inte FN-soldater, bär inte blå baskrar. Sverige har inte ombetts av FN eller regeringen i Kabul att delta i operationen i Afghanistan.

Sverige har valt bort de 18 riktiga FN-ledda fredsoperationerna för NATO-USA-operationen i Afghanistan. NATO/ISAF-styrkan finns inte på FN:s lista över FN-operationer. Alla svenska soldater där bär NATOs emblem; inte FN:s blå fana.

Hur kunde Sverige hamna där som lakejer för USA:s krig? Varför följs inte de förbehåll riksdagen föreskrev för att delta att en klar åtskillnad mellan ISAF och den amerikanska styrkan OEF måste upprätthållas. Hur naiv får en försvarsminister vara? Vad är det verkliga skälet för Sverige att delta?

Detta skäl har tid efter annan föränd-

Maj-Britt Theorin
- inledningstalade och invigde också den utställning, som för andra året i rad, var en del av den Afghanistanvecka, som pågick mellan den 4-9 oktober, på ABF i Stockholm,

rats. Först var det för att skydda Kabul och regeringen och de civila hjälpororganisationerna, sen blev det för kvinnornas skull, som skulle skyddas från talibanerna. Nästa skäl var att det var demokrati vi skulle införa. Tolgfors säger numera att svenska affärsintressen måste säkras. Och från Carl Bildt får vi höra att det är bekämpningen av knarket, som hela tiden finansierat de olika krigsherrarna och också talibanerna, är skälet till vår närvaro. Varför inte säga som sanningen är - det handlar om lojalitet med USA och NATO. Och viljan att ingå i NATO.

Bomber dödar förhoppningar om fred

Efter nio år av krig har freden inte kommit ett enda steg närmre och strategin att kriga fram fred är ett enda stort misslyckande. Man kan inte vinna freden med att bomba civila afghaners byar, hus och hem och döda kvinnor och barn. Bomber dödar för generationer framåt människors förhoppningar om fred och samförstånd. När det gäller kvinnornas befrielse är den mest teoretisk. Nya lagar och internationella konventioner är inte värda papperet de är skrivna på - de upphävs i praktiken av fattigdomen, analfabetismen, kvinnohatet och framförallt det pågående kriget. För den breda majoriteten av landets kvinnor har därför livet knappast ändrats alls.

Motståndet mot deltagande i Afghanistankriget växer över hela världen. Holland har nu dragit hem sina

styrkor, Kanada är på väg, i England väntas besked om tillbakadragande och i Tyskland är en klar majoritet av befolkningen emot liksom i Sverige. Enligt SIFO är 52% i alliansen emot kriget och 70% bland de rödgröna. USA har beslutat att börja tillbakadragandet senast om ett år och i kongressen är 73% av demokraterna för ett tillbakadragande och kräver en tidtabell. 60% är för ett tillbakadragande även om Afghanistan är instabilt. Men Sverige skall tydligen bli siste man på skansen. Är det vettigt?

Starkt motstånd

Också i Afghanistan är motståndet starkt mot Nato-trupperna enligt Reuters. 74% anser det fel att samarbeta med utländska trupper. 68% anser inte att Nato-styrkor beskyddar dem, 65% menar att talibanledaren borde sitta med i regeringen och 55% tror att de utländska trupperna är i Afghanistan för egen vinnings skull.

Den svenska regeringen blandar nu samman de militära och civila insatserna, bistånd och diplomati, något som övergivits av USA och NATO. Myten om att militären måste skydda det utländska biståndet tillbakavisas av SAK på plats liksom den amerikanska

biståndsorganisationen CARE, som driver 300 skolor i Afghanistan. Inte en enda skola har bränts ner av talibannerna. Respektfulla förbindelser med lokalbefolkningen och verkligt inflytande för deras ledare är förklaringen.

Sverige satsar mångfalt mer på militära insatser än på bistånd. Men Sverige är inte ensam om sin felsatsning. USA, Danmark, Tyskland och Storbritanien har tillsammans lagt ner 2.450 miljarder svenska kronor på vapen och soldater i Afghanistan - nio gånger mer än hela världen betalat för landets återuppbyggnad. För varje euro som EU satsar på den civila uppbyggnaden satsas fem euros på militära operationer enligt Svenska Afghanistankommittén. Japan upphörde med militärt bistånd i våras och satsar helt på civila insatser. För de 500 svenska soldaterna skulle man få 25000 välutbildade lärare eller stödja 720 000 elever enligt SAK. För att inte tala om alla de barnmorskor man skulle kunna utbilda.

Vilka möjligheter finns då? Efter nio års krig är det uppenbart att militära insatserna inte har lyckats. En samordnad långsiktig fredsstrategi, som gör slut på 30 års krig, är ett måste. En strategi med civil uppbyggnad och

diplomati i förarsätet. Sverige kan ta ett sådant initiativ i FN och EU.

-1. Sverige bör arbeta för en FN-resolution som reglerar och ersätter USA:s roll som självpåtagen ockupationsmakt.

2. Samtliga utländska trupper måste dras tillbaka enligt en tidplan, något som alla grannländer begärt och ersättas med accepterad trupp från närområdet under en övergångstid.

3. Förhandlingar inledas med modesta talibanledare. (Lär redan pågå)

4. Omvandla flermiljardsatsningen till civil insatser (Marshall-plan) till kraftigt utökas till stöd för SAK och andra som verkat i årtal i Afghanistan.

De som sviker Afghanistan är inte vi, som vill överge krigets väg och i stället satsa svenska miljarder på fred och civil återuppbyggnad, utan de som vill kriga fram fred.

"Man kan inte rädda en by genom att bomba den", sa Olof Palme.

Ta hem de svenska soldaterna!

Maj Britt Theorin

En skammens icke-kompromiss

Mona Sahlin (s), Peter Eriksson (mp) och Fredrik Reinfeldt (m) har presenterat sin "kompromiss" om Afghanistan.

Svenska trupper ska stanna i Afghanistan till 2014 - minst!
Så vari ligger kompromissen?

Reinfeldt och hans kumpaner har uppenbarligen lyckats lura skjotan tan av de maktlystna Mona och Peter.

Att utländska trupper kanske ska lämna Afghanistan 2014 är ju västvärldens officiella linje, uttryckt i den sk Kabulöverenskommelsen.

Vad man i praktiken säger är man godtar minst 10 000 döda civila afghaner till och minst tusentalet stupade av de utländska soldaterna för att genomföra sitt projekt som per definition inte får ifrågasättas,

Mona Sahlin, vars dåliga svenska ständigt vädjar till medlidandet, sade ut vad som kanske inte var så lämpligt: att Sverige inte ensamt avgör när våra trupper ska bort.

Just det. Sverige går i USA/Nato:s ledband och kan därför inte säga något bestämt om någonting. Löftet om en civil befälhavare för den svenska styrkan från 2012 framhålls av mp som en stor seger. Den kravet är ju rent nonsens så länge titeln inte förknippas med ett namn. Både Bush och Obama har varit civila befälhavare för sina ockupationsarméer. Vilket även Hitler - utan jämförelser i övrigt - var.

Enligt miljöpartiets Peter Eriksson, vars svenska är om möjligt ännu bluddrigare än Sahlins, ska "strategin vara färdig först 2014".

Strategin för vad då? För 2020-talet?
För våra barn och barnbarns ockupation av Afghanistan?

Reinfeldt var tvungen att ingripa och påpeka attkompromissen "inte innebär att vi ska vara där för alltid".

Det hedrar verkligen Lars Ohly att han inte deltog i detta spektakel. Äntligen en svensk politiker med karaktär! I det här fallet är det en underdrift att tala om en skamme skompromiss. Det är ingen kompromiss eftersom regeringen kan fortsätta sitt krig oinskränkt i minst fyra år till.

Det enda man har kompromissat ihop är Mona/Peters bludder med Fredriks distinkt formulerade lögn.

Stefan Lindgren

*Minnet
för fred*

Lissabon mötet - NATO utropar sig själv som en global militärstyrka

Det nyligen avslutade NATO- mötet i Portugal, gav Washington allt de krävde, av sina 27 NATO allierade, åtminstone 20 länder erbjöd soldater till kriget i Afghanistan.

Den USA- kontrollerade nordatlantiska alliansen godkände utan reservationer eller tvekan USAs planer på att inkludera hela Europa i Pentagons globala robotsystem. Toppmötets deklaration innehåller följande:

”NATO kommer att upprätthålla en lämplig mix av konventionella vapen, kärnvapen, och robotförsvars styrkor. Robotförsvaret ska bli en integrerad del av det totala försvaret.” Genom att anta det nya strategiska konceptet auktoriseras även de datoriserade globala krigsoperationerna som ska samarbeta under Pentagons nya CyberCommand. Det bekräftar artikel 5s utfästelse att erbjuda kollektiv militär assistans till den medlemsstat som attackeras vilket inkluderar icke- militära kategorier som datorer, hot mot energitillförsel och terrorist- hot, i meningen attack. ”Det strategiska konceptet bekräftar återigen banden mellan våra länder som innebär, att försvara varandra mot attacker, inklusive mot nya typer av hot , mot våra medborgares säkerhet. NATO länderna kommer alltid att hjälpa varandra mot attacker, enligt artikel 5 i Washington avtalet. Detta beslut är fortsatt starkt och bindande. NATO kommer att avskräcka och försvara mot varje form av aggression och mot varje växande säkerhetsutmaning som hotar den grundläggande säkerheten hos individuella allierade och alliansen som helhet.”

Det finns emellertid inga konventionella militära hot eller kärnvapenhot eller någon militär fara överhuvudtaget mot NATOs nordamerikanska och europeiska länder. Därför kommer andra påhittade skäl att utgöra bas för

aktiveringen av artikel fem. De handlar om attacker mot datornätverk. - Attacker mot datanätverk kan nå en gräns som hotar det euroatlantiska välståndet, säkerheten och stabiliteten . NATO kräver”att medlemsländerna utvecklar metoder att förhindra, upptäcka och försvara sig mot datorattacker inklusive genom att använda sig av NATOs planeringsprocess för att förstärka och koordinera de nationella datorförsvars kapaciteten så att alla NATOs organisationer ställs under ett centraliserat datorskydd.” Europas beroende av rysk olja och naturgas och kontroll av de strategiska vattenvägarna och handelsrutterna:

” Några NATO länder kommer att bli mer och mer beroende av utländsk energiförsörjning och i några fall, av utländska distributionsnätverk för sina energibehov. Eftersom en stor del av världskonsumtionen transporteras över hela jordklotet, är energitillförseln oerhört exponerad av störningar.” Men det finns även andra skäl som inte ens avlägset handlar om militära hot: ”Miljö frågor, resursbrist, inklusive hälsorisker, klimatförändringar, vattenbrist och ett ökande energibehov kommer att forma den framtida säkerhetsmiljön i områden där NATO kommer att påverkas både när det gäller deras planering och deras operationer.” NATO upprepar sitt åtagande att fortsatt upprätthålla USAs taktiska kärnvapen i Europa där de säger i sitt Strategiska koncept: ”Så länge som det finns kärnvapen i världen kommer Alliansen att vara en kärnvapenallians.”

Alliansen följde Vita Husets och Pentagons förändrade hållning, från ett löfte om att minska USAs och NATOs trupper i Afghanistan nästa år, till vad Washington beskriver, - som en övergångsstrategi men som i verkligheten innebär en närvaro på 15 år eller mer.

I Lissabon deklarationen sägs om Afghanistan....

- Övergångsperioden skall bygga på de förhållanden som råder och inte bygga på datum, och ska inte vara liktydigt med tillbakadragande av ISAF styrkorna.

Det nämns inte en enda gång om några länder eller grupper av länder som på något sätt hotar NATO. Inget land utgör ett hot eller står i vägen för NATOs globala expansion.” Men ingen ska tveka om NATOs beslutsamhet om säkerheten hos någon av deras länder hotas. Avskräckning baserad på en lämplig mix av kärnvapen och konventionella vapen, förblir hörnpelaren för vår strategi... så länge som kärnvapen existerar förblir NATO en kärnvapenallians” - Den bästa garantin för alliansens säkerhet erbjuds av de strategiska kärnvapenstyrkorna, särskilt USAs styrkor, och de oberoende strategiska kärnvapenstyrkorna som UK och Frankrike innehar. NATOs nya strategiska koncept tvingar alla medlemsstater och stora grupper av partners att utveckla en Lissabon deklaration om Afghanistan: robust rörlig och snabbutplacerad konventionell styrka för att kunna stå för artikel 5s åtaganden och alliansens expeditionsstyrkor och operationer, inklusive med NATOs insatsstyrkor. Och säkra den bredast möjliga deltagande av alliansens kollektiva försvarsplanering när det gäller kärnvapens roll och i fredstid utplacering av kärnvapen.

Alliansen statsöverhuvuden godkände även expansionsplanerna som berör balkanländerna och tidigare Sovjetunionen:”Vårt mål är ett Europa helt och fritt, med gemensamma värderingar. Detta fullföljs bäst genom en slutlig integration av alla Europas länder, som så öns-

kar, in i en euroatlantisk struktur.” ”Dörren till NATO medlemskap hålls vidöppen till alla europeiska demokratier, som delar alliansens värderingar, som är villiga och förmögna att anta det ansvar och de åtaganden som ett medlemskap innebär och vars medlemskap kan bidra till en gemensam säkerhet och stabilitet.”

NATO kommer i all synnerhet att fortsätta att utveckla partnerskapet med Ukraina och Georgien inom NATO-Ukraina och NATO-Georgien kommissionen, som baseras på besluten som togs vid Bukarest mötet 2008. och stärka den euro-atlantiska integrationen av västra Balkan där Bosnien, Makedonien, Montenegro och Serbien specifikt nämndes. President Obama höll en enskild överläggning med Georgiens Michail Saakashvili den 19 nov.

Men NATOs planer för ytterligare utvidgning österut och mot syd begränsas inte till Kaukasus. Lissabonmötet säger öppet för första gången att, genom att godkänna NATOs nya doktrin, så ämnar NATO sträcka sig över hela världen.

- Den Euroatlantiska säkerheten säkras bäst genom ett stort nätverk av partnerrelationer med länder och organisationer runt hela världen.
- President Obama och de andra 27 statsöverhuvudena godkände det nya Strategiska konceptet som även innehöll följande: - Vi är fast beslutna att utveckla vänskapliga samarbetsrelationer med alla länder runt Medelhavet och vi har för avsikt att utveckla medelhavsdialogen under de kommande åren. Vi fäster stor vikt vid fred och stabilitet i Gulfregionen och vi har för avsikt att stärka samarbetet vi Istanbul samarbetsinitiativ.” Medelhavsdialogen består av NATO och sju länder i Afrika och mellanöstern: Algeriet, Egypten, Israel, Jordanien, Mauretanien, Marocko och Tunisien.

Istanbul samarbetsinitiativ, har som mål att förbättra medelhavsdialogens partnerskap till den nivå som Partnerskap för Fred har, och som förberedde

12 länder i Östeuropa till fullt medlemskap sedan 1999 - Albanien, Bulgarien, Kroatien, Tjeckien, Estland,, Ungern, Lettland, Litauen, Polen, Rumänien, Slovakien och Slovenien.

Samma syfte har The Gulf Cooperation Council: Bahrein, Kuwait, Oman, Qatar, SaudiArabien och UAE, till NATO militära partners. Under det senaste veckoslutet i Lissabon har NATO-länderna lovat att ”fördjupa samarbetet med de nuvarande medlemmarna i medelhavsdialogen och att öppna denna dialog till andra länder i regionen”. Mötesdeklarationen bekräftade att fortsätta ”Operation Active Endeavour”. Nämligen operationerna på Afrikas kas Horn.

Den nya doktrinen deklarerar:

- NATO är historiskt unikt. Alliansen har militära styrkor som kan föra krig i vilket klimat som helst; som kan kontrollera militära operationer var som helst, genom sitt integrerade militära kommando.”

I Lissabon, var president Obama och de övriga statsöverhuvudena eniga om följande:

- Vi, de politiska ledarna inom NATO, är fast beslutna att fortsätta att förnya och förbättra vår allians så att den passar för de syften, som vi står inför i det 20 århundradets utmaningar. Vi är fast beslutna att bevara dess effektivitet som jordens mest framgångsrika politisk/militära allians.

NATOs doktrin av det 20e århundradet bekräftar - EU är en unik och oumbärlig partner för NATO. De två organisationerna består av nära nog samma medlemsländer och alla medlemmar delar samma värderingar. NATO erkänner vikten av ett starkare och mer kapabelt europeiskt försvar. Vi välkomnar att Lissabonfördraget träder i kraft, som ger ett ramverk för att stärka EUs kapacitet att bemöta de gemensamma säkerhetsutmaningarna.”

Rick Rozoff.

*Översättning och sammandrag
Agneta Norberg*

Nato ringar in!

Natos generalsekreterare Anders Fogh Rasmussen besökte Georgien den 30 september. Chefen för alliansen kom till Tbilisi för att diskutera den regionala politiska situationen och existensen av ryska militärbaser i Abchazien och Sydostsetien och öppna ett Nato-kontor i Georgien.

Det är tydligt att man i Nato arbetar vidare mot ett fullt medlemskap för Georgien. Det georgisk-amerikanska strategiska partnerskap som undertecknades i januari har resulterat i ett amerikanskt militärt bistånd till Georgien på 1 miljard dollar. Tbilisi är tänkt att spela första fiol i en konfederation med Azerbajdzjan och Turkiet som syftar till att ändra styrkeförhållandena i Sydkaukasus för gott. Det finns snart bara ett sätt för Ryssland att bryta inringningen av Nato - och det är att själva gå med i alliansen. Ryssland har meddelat att det formellt inbjudits att delta i Natos toppmöte i Lissabon i november. Där diskuterade man starkt samarbete om missilförsvar, terrorism och Afghanistan. Medvedevs nya linje i Iranfrågan öppnar för att Ryssland kan komma att köpa obemannade spaningsplan från Israel och två hangarfartyg av typen Mistral från Frankrike. Både USA:s utrikesminister Hillary Clinton och Natochefen Anders Fogh Rasmussen har de senaste dagarna uppmanat Kreml att ansluta sig till alliansens gemensamma missilförsvar. Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov kritiserar dock dubbelheten i Natos politik, att å ena sidan locka med fördelar av ett närmande, å andra sidan värva nya medlemmar med löften om ”skydd mot Ryssland”.

Rysslands ÖB Nikolaj Makarov har till och med funnit anledning att gå ut och förklara att frågan om ryskt Nato-medlemskap är för tidigt väckt. ”Vi är inte beredda”, säger han, ”att gå med i Nato eftersom vi har olika uppgifter och mål”, har generalen sagt. Makarov avslöjar planer på att öka antalet luftförsvarsbrigader utrustade med missilsystemen S-400 och S-500. För nästa år har krigsmakten begärt 19 miljarder rubel till nya vapen. Till år 2020 kommer de ryska soldaternas beväpning att ha moderniserats till 100 procent, uppgav Makarov.

Drone Wars konferens i London 2010

FoR, Fellowship of Reconciliation, stod som organisatör för konferensen Drone Wars. Ett 80-tal deltagare hade samlats, varav undertecknad var den enda från Sverige.

Professor Dave Webb vid Leeds Metropolitan University och vice ordförande i CND (Kommitén för kärnvapennedrustning) inledde med att berätta om hur drönarna, förarlösa plan, utvecklats från mitten av 1900-talet fram till nu. Efter inledningen fanns ytterligare fyra seminarier att välja på. Dagen avslutades med samtal, framåtblickande och kontaktskapande.

Drönare / förarlösa plan

Drönare är obemannade farkoster, en typ av robot, som styrs från marken. En del av planen används för övervakning, väderobservationer, sökande av försvunna eller för spioneri, medan andra används för militära ändamål, dvs krigföring. Tre operatörer utför kriget- en sitter framför sin dataskärm och ”flyger” och kan med sin joystick och ett litet blip döda. Den andra operatören kontrollerar och sköter video-kameran och den tredje står i kontakt med kunden dvs en marktrupp i krigszonen. I praktiken innebär detta att behovet av datakuniga personer blir större än behovet av soldater- något som nordamerikanska soldater kritiserat. I Afghanistan har USA 24-timmarsbevakning av landet. Plan skjuts upp i Kandahar och kontrolleras av operatörer i Nevada-öken. Denna playstation-mentalitet gör kriget mer till en lek och operatörerna kan ta paus och gå hem till fru och barn på lunch.

Förarlösa plan finns i olika modeller och storlekar, de minsta i en skokartongs storlek. Nya typer framställs kontinuerligt- i Taranis, Desert Hawks, Reaper och Ranger som exporteras till Finland från Schweiz ej beväpnad- är några av dem. Efterfrågan i Europa är stor och hela denna industri är ännu bara i sin linda. Drönare används och utvecklas i

mer än 40 länder. Israel är världens ledande exportör av förarlösa plan. USA har i år, 2010, lagt ner 29 miljarder på dylika plan.

En del av planen är inprogrammerade att kommunicera med varandra och ett framtidsscenario tillverkarna funderar på är att planen själva även tar beslut om vilka man ska döda och vilka man ska kriga emot. Atomvapen kommer med säkerhet att användas mot Kina. Drönare är byggda för att användas, man vill se inte bara resultat av tillverkningen utan även konsekvenserna. Jämför testandet av atombomben.

Till skillnad från klusterbomber, som nu är på väg att tas ur bruk, är drönare ofarliga för dem som använder dem. Helt säkra är förstås inte dessa plan. Hackers har tagit sig in i drönarnas live-videoinspelningar; planen kraschar, kommer ur kurs eller tappar kontakten med marken. Man har tvingats skjuta ner egna plan som varit på väg åt fel håll. US Air Force säger att de hitintills haft 79 olyckor och varje av dessa har kostat cirka 8 miljoner kronor.

De förarlösa planen började användas under senare delen av 1900-talet, främst för militär övervakning. NATO använde dem t.ex. i Bosnien-kriget, USA i Gulf-kriget och Israel i Libanon 1982 och 1996. CIA använder också drönare, bl.a. sedan 2004 i Pakistan och för bevakning av gränsen mot Mexiko och Kanada.

Drönare kan flyga på en höjd av upp

till 33.000 fot utan att man behöver kontrollera tryck och temp och de kan stanna upp till 40 timmar i luften. De hörs inte och syns inte och de blir aldrig trötta. Hela tiden filmar de. Bombanfallen blir därför snabba och oförutsedda, vilket skapar ett klimat av fasa, skräck och trauma hos folk. Civila dör vid varje attack men ingen statistik över dessa förs. Antalet dödade civila uppskattas dock till minst en tredjedel vid varje bombanfall.

Philip Alston, FN:s specialreporter och Amnesty International anser att alla länder misslyckats med att offentligt informera om sin användning av beväpnade drönare samt misslyckats med att informera om vilka säkerhetssystem som finns inbyggda för att garantera att internationell lag följs. Alston har ideligen bett USA förklara hur man enligt internationella lagar berättigar användandet av beväpnade drönare.

Angående Sverige nämnde Dave Webb att Sverige är mycket involverat i testande av drönare. Vidsel och Esrange i norra Sverige är en del av NEAT (North European Aerospace Testrange). Förarlösa plan har vid ett flertal tillfällen testats i norra Sverige.

NEAT har en yta av 369 X 100 km avspärrat luft- rum och 1.650 kvadratkilometer landområde (som kan utökas till 3.000). Det är därmed Europas största testområde över ett land och är ett samarbete mellan FMV (Försvarets materialverk som verkar på Vidsel) och SSC (Swedish Space Corporation

*Amy Hailwood
och Mary Dobbins
från FoR,
Fellowship of
Reconciliation,
som stod som
organisatör för
konferensen*

som verkar på Esrange). NEAT har nyttjats i över 50 år för att testa missiler och flygplan, för verksamhet med obemannade farkoster och vapenintegration. Ytterligare ett testområde har upprättats i Kemijärvi av det finska robotföretaget Robonic. Området tilldelades ursprungligen 1.000/1.500 kvadrat km luftrum och man använder en 1.200 m lång start/landningsbana för att testa kommersiella och militära drönare. De moraliska, etiska, politiska och humanistiska frågorna är ännu olösta.

Efter föreläsningarna och seminarierna samtalade vi bl.a om :

- Ska vi människor ändra på oss och anpassa oss efter de tekniska förändringarna, höja toleransnivån för hur många civila som kan räkna med att bli dödade?
- Vem har överhuvudtaget ansvaret i krigsföring med beväpnade drönare
- Vem läser och bearbetar all data-information som kommer in på drönarnas video-kameror?
- Finns riskfria krig?
- Vad tillåter vi folk att göra mot varandra?
- Hur mycket är våra lokala företag, arbetsplatser, universitet, laboratorier mm involverade i tillverkning, utforskning och nyttjande av förarlösa plan?
- Kommer man att börja tillverka Anti-missil-drönare?
- Vilka blir konsekvenserna av en kapprustning med beväpnade drönare?

Vad man kan hoppas på i framtiden är att allmänheten blir bättre informerad och inte förd bakom ljuset beträffande drönare. Man kanske behöver folkomrösta ifall landet i fråga ska använda beväpnade drönare?

I redsarbetet är det viktigt att hålla sig informerad, att informera, att känna till vad som enligt lag är tillåtet, att skapa kontakter med städer och byar, föreningar, organisationer, kyrkor, soldater. Att använda medier och ta varje tillfälle att synas och höras med sina budskap. Det lokala arbetet, även i liten skala, är också mycket betydelsefullt.

Källa: Convenient Killing. Armed Drones and the Playstation Mentality 29/10 2010.

Eva Jonsson, KFF, Kiruna

Rauhan rajalla – fred på gränsen

Kerstin Toumala, vid demonstrationen

Inför FN-veckan hade Fredskämparna anordnat möte och diskussion i det folkägda Föreningshuset i Tornio, Finland samt en efterföljande demonstration emot kärnkraft, framför allt det planerade kärnkraftverket i Simo och emot Finlands anslutning till NATO. Vid entrén till möteslokalen hade Fredskämparna ställt upp en gravstensliknande skampåle, ett Monument över själviskhet, med namn på alla riksdagsledamöter i Finland som är för kärnkraft. En skara engagerade och intresserade åhörare och debattörer hade infunnit sig. Tidningarna var också på plats, Haparandabladet hade ombetts till presskonferensen, Pohjolan Sanomat (utkommer i Kemi) och tidningen Kalevala (Uleåborg) var båda med och notiser om mötet fanns veckan därpå i båda tidningarna.

Avsikten med detta internationella möte över svensk- finska gränsen var att öka och stärka kontakter mellan fredsvänner i Norden. Efter inledande fredsmelodi på fiol av Edo Pennings, fick åhörarna ta del av Tuula Sykkös erfarenheter och diskussioner från möte i Bryssel emot NATO, som hon varit på i oktober. Undertecknad rapporterade om kunskap inhämtad i London i september på konferens om drönare (förarlösa plan) och slutligen talade Kerstin Tuomala om Finlands väg in i NATO och Finlands agerande i FN:s säkerhetsråd och Generalförsamling. Hon påminde bl.a. om att Finland, ända sedan Gulfkriget, inte emotsatt sig NATO:s ageranden.

Mötet i föreningshuset avslutades med initierade och intressanta frågor som ledde till meningsfulla diskussioner. Efter avslutande folkmelodi på fiol, en kopp kaffe och bulle, tågade en tapper och målmedveten liten skara med plakat och fredssflaggor i händerna till svenska gränsen. En hel del människor såg oss. Några fredssånger sjöngs utanför turistbyrån, varefter alla gick till sitt, väl vetande att vi tillsammans kämpat för freden och att kampen kommer att fortsätta..

Avslutningsvis ska nämnas, att i april, i samband med riksdagsvals kampanjen, planerar Fredskämparna en aktion i Kemijärvi, där Finlands drönare testas, på ett område nära ryska gränsen. Området är ungefär lika stort som det område i Norra Sverige NEAT där drönare också testas.

Eva Jonsson, KFF, Kiruna

Foto:Eva Jonsson

Minnet för fred

Kvinnor för Fred - konferens i Uppsala 9-10 oktober 2010

Ingela Mårtensson inledde dagen med en tillbakablick på KFFs verksamhet från bildandet 1978 och det internationella politiska läge som rådde då i jämförelse med vad som gäller idag.

2010 är den enda kvarvarande militäralliansen NATO, som idag kan betecknas som en anfallspakt som arbetar under ett nytt koncept, dvs intervernerar och agerar utanför medlemsländernas territorium – f.d Jugoslavien är ett exempel. Kärnvapenstaterna är numera nio – Indien, Pakistan, Nordkorea och Israel har tillkommit - ickespridningsavtalet har alltså inte fungerat!

Kopplingen mellan kärnkraft och kärnvapen är tydlig och inom fler stater än tidigare kan kärnvapen tillverkas. Trots detta upplevs hotet av dem inte lika starkt idag av allmänheten som tidigare. Krig har normaliserats och används i politiska syften. Biståndet militariserar – CIMIC-doktrinen – civila insatser ska stötta de militära vilket gör att de civila frivilligarbetarna blir militära måltavlor. FN-systemet urholkas successivt om var och en stat ska avgöra vem som är fiende, när det är fråga om självförsvar och vilka insatser som behövs. NATO vill kopplas tätare till FN och bli till Operation 1325! Vad är de ute efter? Få in kvinnorna i s.k försvarsarbete? Värva kvinnor i civilbefolkningen för underrättelsetjänster?

Var står vi? Hur går vi vidare?

Uppsalas KFF stod som värd för föreningens internkonferens, en helg i början av oktober. Var står vi? Hur går vi vidare? Det var 30 kvinnor, från Höganäs till Kiruna, som deltog i funderingar och planering bodde högst upp med blick över husen, katedralen och trädkronorna i de vackraste höstfärgerna. Det vidgade sinnena! Samlingen skedde i samma Akademi-hotell på bottenplan och maten nere i stan i utsökta restauranger.

Mycket praktiskt skulle lösas för föreningens fortsatta liv. Ingela Mårtensson gav en summering av fredsrörelsen. Hon valde att göra två nedslag och skissade freden i samband med världssituationen 1978 och nutiden. Nato var en försvarsallians. ESK (Europeiska säkerhetskonferensen) bildades 1973 på initiativ av Finland och främjade tudeldningen i Europa (heter OSSE sedan 1995, Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa). 1978 rådde kalla kriget-bara fem

stater hade kärnvapen, USA, Kina, Frankrike, England, Sovjet. Fredsrörelsen var stark. Sverige var ett neutralt och alliansfritt land, arbetade för nedrustning. Olof Palme kämpade för ett kärnvapenfritt Europa och Sverige hade en försvarindustri (den var svensk!) med mycket restriktiv export.

Sverige hade en stark röst inom FN, 2010 kalla kriget var slut med upplösning av östblocket (1994). Nato har blivit anfallspakt (ny strategi sedan kriget forna Jugoslavien) (kommer att bekräftas i nov 2010, Lissabonkonferens) Kärnvapen ägs nu officiellt av nio stater. Därutöver Indien och Nordkorea.

Krig normaliseras (Krig används i politiska syften) CIMIC (Civil-Military Co-operation) bistånd militariserar.

FN:s roll försvagas

Arktis har blivit ett intressant område för råvarorna. Försvarsindustrin: Sverige stödjer den utländska försvarsindustrin i det egna landet med svenska skattemedel (38 miljoner kronor för att sälja vapen).

Sveriges internationella insatser sker inte längre i FN:s utan i Nanamn.

I Bryssel finns en Natoambassadör! Sveriges smyganslutning till Nato pågår.

Redan innan EU-inträdet gick Sverige med i Partnerskap för fred, ett Nato-projekt som vill skapa förtroende mellan Nato, stater i Europa och f.d Sovjetunionen.

Positivt: FN-Resolution 1325, beslutades år 2000

Tiden med Kvinnornas fredsmarscher genom Europa är förbi! Det gjorde Ingelas korta överblick tydlig. Som en räddning ur detta bedrövliga, så fredsfrånvända läge kom Karin Dahls spontana och välformulerade inlägg som hon kallade för ett bidrag från en gräsrot i Uppsala. De närvarande rycktes upp! Karin menade att varanda fredssträvande måste befria sig från militärt tänkande ("släng ut militärt tänkande"), ska se positivt på svenskt FN-samarbete, ska kräva och arbeta för att svensk vapenexport upphör, att svenska soldater tas hem

Karin Dahl, KFF Uppsala

från Afghanistan. Ett samhälle utan rasism måste vara målet!

Karin Dahl beskrev, i några punkter, vägen som Kvinnor för fred, Uppsala slagit in på:

1. Varje år arrangeras en kvinnofilmfestival, 2011 för nionde gången.
2. En fredsmanifestation äger rum på kulturnatten årligen. Det är en enkel insats, vi möter många människor. Att hålla fast vid rutiner ger styrka, menade Karin. Överhuvudtaget är opinionsbildning på gator och torg vår viktigaste uppgift.
3. Andra lokalgrupper ägnar sig åt andra uppgifter, har andra rutiner, menade Karin. De kan yttra sig i radion Ring P 1, hålla sig med Facebook, arbeta tillsammans med andra föreningar eller samla sig till studiecirkel. KFF kan driva kampanjer (tillsammans med andra fredsrelser), vända sig med påpekanden till regeringen och myndigheter. Framförallt: Släng ut militärt tänkande!! "Det finns ingen väg till freden, freden är vägen", citerade Karin Mahatma Gandhi. Eva Paulsson slöt upp med en dikt av Ingrid Sjöstrand- "Elda under din vrede#.

*Text och Foto:
Susan Gerstenberg*

Utveckling och visioner

1978 rådde det kalla kriget mellan öst och väst – Warszawapakten och NATO var de stora försvarsallianserna. Kärnvapenhotet mot klotet var tydligt för den stora massan. Kina, Sovjetunionen, USA, Frankrike och Storbritannien var de fem kärnvapenmakterna.

Fredsrelsen var stark. 1975 hade ESK (europeiska säkerhetskonferensen) bildats för förtroendeskapande mötesplatser mellan öst och väst. Arbetet delades in i tre områden: 1) militära frågor 2) mänskliga rättigheter och demokrati 3) handel, bistånd och miljö.

ESK ombildades senare till OSSE, som nu består av ca 50 länder.

Sverige var neutralt och alliansfritt. Nedrustningsfrågorna stod på agendan, vi agerade mot kärnvapen och drev frågan i FN. Vi deltog i FN-insatser på olika platser i världen. Den svenska försvarsindustrin var omfattande.

2010 Warszawapakten finns inte längre, den enda kvarvarande militäralliansen är NATO, som idag kan betecknas som en anfallspakt som arbetar under ett nytt koncept, dvs intervenerar och agerar utanför medlemslänternas territorium. Kärnvapenstaterna är numera nio – Indien, Pakistan, Nordkorea och Israel har tillkommit - ickespridningsavtalet har alltså inte fungerat!

Kopplingen mellan kärnkraft och kärnvapen är tydlig och inom fler stater än tidigare kan kärnvapen tillverkas. Trots detta upplevs hotet av dem inte lika starkt idag som tidigare. Krig har normaliserats och används i politiska syften. Biståndet militariserar – CIMIC-doktrinen – civila insatser ska stötta de militära vilket gör att de civila frivilligarbetarna blir militära måltavlor. FN-systemet urholkas successivt om var och en stat ska avgöra vem som är fiende, när det är fråga om självförsvar och vilka insatser som behövs. NATO vill kopplas tätare till FN och bli till Operation 1325! Vad är de ute efter? Få in kvinnorna i sk försvarsarbete? Värva kvinnor i civilbefolkningen för underrättelsetjänster?

Kanske kan man säga att 1978 försvarades de nationella gränserna och idag är det flöden av varor, information och människor som står i centrum.

Sverige är inte neutralt längre. Banden mellan EU och NATO har stärkts. I höstens regeringsförklaring nämndes inget om alliansfrihet. Smyganslutning till NATO har konsekvenser. "The northern dimensions" med hotet mot Arktis är ett aktuellt tema. En del av Sveriges vapenindustri har sålts till utländska ägare. Svenskt inflytandet över vapenexporten har minskat också beroende på att komponenter i de "svenska" vapnen är utländska.

De övergripande konkreta målen är för de flesta:

- svenskt ja till FN-förbudet mot kärnvapen
- svensk trupp ut ur Afghanistan
- svenskt stöd till FN
- ett samhälle utan rasism
- arbetet måste i större utsträckning gå ut på medlemsvärning.

Flera exempel på konkret fredsarbete; som protester mot NATO och USA-bombningarna i Norrbotten, gavs från KFF i Kiruna. Ett förslag var att KFF skall arbeta med Norrbotten och manifestationen "War starts here" under det kommande året. Arbetet med 1325 måste fortsätta. Våldsproblematiken med att kvinnor används i krig måste uppmärksammas. Vi bör motionera om tillsättandet av en fredsminister. Vi är nämligen i krig!

KFF bör mer samarbeta om olika teman: Arktis – NATO, Kärnvapen – Budkavlen, FN – Solidaritet på gräsrotsnivå o s v. Koppla kärnvapenfrågan till kärnkraftsfrågan, fortsätta att arbeta med att svenska trupper inte skall delta i Afghanistankriget. Beslutades till slut att ett uttalande från konferensen, om att Svenska soldater ska ut ur Afghanistan, skall skickas till riksdag och regering.

*Kvinnor
för fred*

Ingrid Segerstedt Wiberg

– Låt inte hennes röst tystna

Lördagen den 23 oktober 2010 hölls ett seminarium för att hedra minnet av Ingrid Segerstedt Wiberg. Ingrid dog i sin bostad på Ånggårdssbacken den 27 maj i år, strax innan hon skulle fylla 99 år. Trogna vänner i IKFF har besökt henne och hållit henne informerad om arbetet i IKFF under alla år. Särskilt Berit Tybrand, från IKFFs Göteborgskrets, har varit trofast och regelbundet besökt henne. Vid födelsedagar och på Bok- och Biblioteksmässorna har många av Ingrids medarbetare och vänner varit med och Berit och Stig Tybrand har ordnat bildband så att vi alla kan minnas dessa tillfällen.

Jan Eliasson tillhörde dem som besökte Ingrid när han hade tillfälle eftersom hon kom att bli den person som inspirerade honom till valet av levnadsbana redan när han var 17 år och Ingrid var aktiv i FN-förbundet. Maj Britt Theorin var också en nära vän till Ingrid och fredskämpe. Det föll sig därför naturligt att vi snabbt beslöt oss för att anordna ett seminarium för att hedra Ingrid och att dessa två var de som först av alla inbjöds att tala på temat: Låt inte hennes röst tystna.

När Ingrid fyllde 90 år under EU-toppmötet i Göteborg i juni 2001 inbjöds hon till ett seminarium i Universitetets aula på temat "Har Sveriges röst tystnat?" Tanken med seminariet var att nu följa upp detta under rubriken: Låt inte hennes röst tystna". Ingela Mårtensson

Ingrid Segerstedt-Wiberg
Foto: Kamerareportage

Freds rörelsens roll!

Jag tar idag på mig uppgiften att inte låta hennes röst tystna och skall försöka företräda Ingrids klara och ibland vassa röst över vad som sker idag.

För att diskutera fredsrörelsens roll i dag och Ingrids roll i den tidigare vill jag gå tillbaks till 30- och 40-talet.

Före andra världskriget var många kvinnor i Sverige djupt moraliskt engagerade för fred. Alva Myrdal, Inga Thorsson och troligen också Ingrid Segerstedt-Wiberg var präglade av Elin Wägners "Väckarklocka" och Fogelsta-gruppen. 1935 deltog många kvinnor i konferensen "Kvinnors vapenlösa uppror mot kriget". Detta engagemang återfinns senare i deras aktiva freds- och nedrustningsarbete på olika sätt. Inga blev medlem i IKFF redan 1934. Ingrid blev som alla vet också starkt engagerad i IKFF. Bojkotter av olika slag var en typ av engagemang kvinnorna var involverade i på 30-talet. Alva sändes iväg till en fredskonferens där hon krävde stopp för vapenexport. Vapenexporten och fredsfostran blev några av hennes frågor långt senare.

Dessa tidiga moraliska engagemang

och ställningstaganden på 30-talet kom att präglade deras senare kamp mot kärnvapen, vapenhandel, för mänskliga rättigheter, flyktingars rätt och för omställning av civil produktion m.m.

Och Ingrids starka röst och engagemang för mänskliga rättigheter tog sig ett alldeles särskilt uttryck i arbete för judiska flyktingar under andra världskrigets slutskede. Det var så jag lärde känna Ingrid eller rättare sagt genom en av dessa judiska flyktingar, som hon lyckades få ut från Tyskland och Österrike 1944. En av dessa var Hannelore som blev min bästa vän.

Ingrid var effektiv och drivande. Hon vände sig till Göteborgs dynastin och krävde ett hus att placera dessa judiska barn och ungdomar och pengar att försörja dem med. Huset låg på Föreningsgatan och på min dagliga väg från Annedal till skolan i Landala passerade jag "Hemmet", som det kallades. Jag var ofta där och har många minnen därifrån men framförallt från fredsdagen 1945. Det var en alldeles särskild upplevelse att höra dem sjunga den vackraste freds-sång de kunde tänka sig: Wien mina drömmars stad!

Ingrid och jag kom senare att mötas och arbeta tillsammans i vårt engagemang för fred, mot kärnvapen och mot NATO. Och precis som under 40-talet var Ingrid otålig och engagerad.

Freds rörelsen då på 70- och 80-talet var stark. 100.000-tals marscherade i Europa och protesterade mot utplacering av medeldistanskärnvapen och neutronbomben. Kvinnomarschererna till Paris, Moskva och Washington engagerade och samlade tusentals kvinnor. 300.000 kvinnor och män samlades i Hyde Park i London i juni 1982 mot kärnvapen och några dagar senare den 12 juni marscherade och demonstrerade 1 miljon människor i Central Park i New York.

Vad band oss samman? Var det kärnvapenhotet, eller moralen eller var vi bara duktiga på att organisera? Och varför samlas inte massorna idag?

Vad är fredsrörelsens roll i dag och vad kan vi lära av tidigare erfarenheter? Jag skall återkomma till det men låt mig först återkoppla till den sista artikeln Ingrid och jag skrev tillsammans och som är lika relevant idag.

Det var en artikel i Aftonbladet efter

den 11 september attacken. Vi var skrämda av den hets för att militärt bekämpa den okända fienden "terrorism" som blev följden. Vi ställde den berättiga frågan om bombning av afghanska kvinnor och barn kommer att göra världen mer säker och skrev; "Statsmän tycks fortfarande tro att bestående fred skapas genom militär makt. Var finns sans och balans? Var finns den statsman som i ropen på militära aktioner vågarsäga: Besinna er! Internationell rätt måste gälla." Vi fortsatte: "Vi vägrar att bli stämplade som USA-hatare därför att vi vill förstå hur och varför terrorhandlingar kan gro och söka undanröja dem. Vi vill lösa konflikter – inte utkämpa dem. Vi slutade artikeln med: "Sverige bör åter tala med fredens röst. Vi skall inte exportera en armé för att bekämpa terrorn men fredspolitik och en fredsfilosofi"

Nu efter nio år av militärt krig mot terrorismen i Afghanistan är allt fler överens om att det är ett misslyckande. Men tar politikerna konsekvensen av det?

Är krig oundvikligt?

Självklart inte. Krig planeras, förbereds och beslutas av människor och kan också stoppas av människor. Krig föds i människornas sinnen och det är i människornas sinnen freden måste byggas, säger Unesco-stadgan. Inget enskilt land har rätt att starta krig i förebyggande syfte. Sådant krig är nävrätts politik, den starkes rätt, som slår undan den internationella rätt som världen vilar på. Denna nävrätts politik avskaffades när FN bildades. Krig blev förbjudet.

De krig vi sett under senare tid – Iraq och Afghanistan – handlar om makten över regionen och över oljan. Det framgår av USAs planer med Iraq-kriget som läckt ut bit för bit. Först skulle regimen i Bagdad störtas, därefter Syrien och Saudiarabien. Oljan privatiseras. Arabvärlden destabiliseras och en ny demokratisk värld födas, vilande på bajonetterna. Men demokrati kan inte skapas med bomb er, sa Olof Palme och Vietnamkriget och det gäller fortfarande. Demokratin faller på slagfältet.

Men vad gör vi idag? Vad kan freds-rörelsen göra när Sverige för första

gången på 200 år befinner sig i krig? Krig kan kanske vinnas med militär överlägsenhet men aldrig freden. Fred kan planeras och beslutas av människor precis som krig planeras och beslutas. Av alla människor – kvinnor och män. Vad vi måste driva fram är inte fler soldater till omöjliga krig utan en fredsstrategi. En medveten plan för hur freden kan skapas.

Precis som på Alvars, Ingas och Ingriders tid måste freds-rörelsen ställa krav på politikerna med kunskap som bas. Bilda nätverk, samarbeta men också lära sig att prioritera. Bestämma vad som måste göras först och koncentrera sig för att få genomslag. De stora demonstrationernas tid är kanske inte just nu, men kom ihåg att protesterna mot USAs och Englands väntade anfall på Iraq i smällkalla vintern i februari månad genomfördes den största demonstrationen någonsin i Sverige med 75.000 människor i Stockholm. Och tio miljoner protesterade i Europa. Människor från alla samhällsklasser som insåg att olagliga krig inte får tillåtas.

Freds-rörelsen måste också avslöja språket, det språk som förvrider människors uppfattning om verkligheten. Det är att inte låta hennes röst tystna. Våga ta moraliska beslut precis som kvinnorna gjorde på 30-talet och då riskera att bland etablissemangen betraktades som naiva och inte realistiska.

Efter 200 år av fred befinner sig Sverige i krig - utan krigsförklaring, inte för att förhindra krig utan föra krig under USAs befäl. Och svenska folket har inte tillfrågats. Varje regering måste ta ställning också till krigets moraliska dimensioner. Varför satsar Sverige 1,3 miljarder på militära insatser men mindre än en tredjedel på civila och fredsbyggande insatser? Sverige är inte ensam om sin felsatsning. USA, Danmark, Tyskland och Storbritannien har tillsammans lagt ner över 2.450 miljarder svenska kronor på vapen och soldater i Afghanistan - nio gånger mer än hela världen betalar för landets återuppbyggnad.

Vilka möjligheter finns? Efter nio års krig är det uppenbart att militära insatser inte har lyckats. Vad som krävs

nu är en lång siktig fredsstrategi som gör slut på 30 års krig. En strategi med civil uppbyggnad och diplomati i förarsätet. Sverige skulle kunna ta ett sådant initiativ i FN och EU.

1. Sverige bör arbeta för en FN-resolution som reglerar och ersätter USA roll som självpåtagen ockupationsmakt.

2. Samtliga utländska trupper måste dras tillbaka enligt en tidsplan, något som alla grannländer begärt och ersätas med accepterad FN:s fredsbevarande trupp från närområdet under en övergångstid.

3. Förhandlingar inledas med modesta talibanledare, vilket redan lär pågå.

4. Massiva utökade civila insatser av typ Marshallplan. För svensk del kraftigt utökat stöd till SAK och andra som verkat i årtal i Afghanistan.

De som sviker Afghanistan är inte vi som vill överge krigets väg och i stället satsa svenska miljarder på fred och civil återuppbyggnad, utan de som vill kriga fram fred.

Sverige kan och bör återta Olof Palmes freds- och förhandlingslinje och arbeta för fred – inte krig. Att inte låta Ingriders röst tystna och genomföra den förändringen blir freds-rörelsens stora uppgift.

Som Olof Palme en gång sa - "man kan inte rädda en by genom att bomba den.

Maj Britt Theorins tal på seminariet till Ingrid Segerstedts minne.

*Kvinnor
för fred*

Årets MR-dagar

Att bryta utanförskap för Romer

Årets MR-dagar hölls i Kongress huset i Örebro på temat "Från ord till handling".

Den aktuella frågan kring romers situation lyftes under temat "Sannings – och försoningskommission för romer?"

Maria Leissner, demokratiambassadör på UD och utredare i delegationen för romska frågor, inledde seminariet.

För fyra år sedan blev Maria Leissner ombedd att ta sig an ordförandeskapet för utredningen kring romer. Delegationen har tagit fram ett betänkande där man föreslår att en sanningskommission för romer skall inrättas i Sverige, i en process för att ge romer upprättelse och försoning.

- Sanningskommissioner kan ha väldigt helande effekter sade Maria Leissner. Det finns exempel där enskilda länder skapat en helande process mellan majoritetssamhället och en grupp.

En sanningskommission fokuserar bland annat på det förflutna, är officiellt sanktionerad och inrättad av staten, är tidsbegränsad, presenterar en slutrapport med rekommendationer samt utreder, dokumenterar och erkänner övergrepp. En sanningskommission kan även inkludera att identifiera och adressera behov hos offren, arbeta för kollektiv eller individuell gottgörelse, förhindra framtida övergrepp samt främja försoning och överbrygger förtroendeklyftor i samhället. Några kapitel i utredningen behandlar marginalisering och diskriminering, där det bland annat framgår hur romer på olika sätt systematiskt exkluderats och diskriminerats i samhället och i demokratiutvecklingen. - Romerna hade bland annat inreseförbud i Sverige mellan åren 1914-1954, trots att de förföljdes under andra världskriget på samma sätt som judar. Under de här fyra åren har hört hårresande historier, säger Maria Leissner med eftertryck.

Romerna har sitt ursprung i nordvästra Indien. Under 1500-talet kom de första romerna till Sverige och kallades då zigenare eller tattare.

Snart förslavades man i Rumänien, något som pågick under lång tid. Tidigt fördrev Sverige romska kvinnor och barn till Finland och många romska män hängdes. Även kyrkan vägrade döpa och viga romska familjer som var kristna eller ville bli en del av kyrkans gemenskap.

- Idag lever nio av tio romer utan jobb och majoriteten av barnen går inte i skolan. Detta är ganska grava kränkningar av mänskliga rättigheter, säger Maria Leissner.

Att många barn saknar grundskolekompetens gör att de troligen står utan jobb i framtiden.

Istället tryckte hon på behovet att överbrygga och åtgärda den enorma förtroendeklyfta som råder i dag, på båda sidor.

- Många upplever sig vara i fiendeland när de blir misstänkliggjorda i mataffärer och samhället i stort, säger Maria Leissner.

Övriga medverkande på seminariet var Soraya Post, folkhögskolelärare, Joakim Scheele, projektledare för rum för levande historia och Maria Ericsson, forskare i Lund och har skrivit om bland annat försoningsarbetet i Sydafrika.

Soraya Post är också en del av delegationen för romska frågor. Hon är själv rom och vittnar om hur hennes egen mor var tvungen att göra abort i sjunde månaden, när hon väntade Sorayas lillebror. Efter aborten tvångssteriliserades hon. - Staten behöver erkänna de här brotten och det krävs en ursäkt med en handling, säger Soraya. Det är viktigt för att förstå varför många romer fortfarande inte skickar sina barn till skolan. De känner sig inte trygga i samhället.

Soraya berättar att det fortfarande finns många som drar sig för att berätta att de är romer på arbetsplatsen. - Jag behöver själv rättfärdiga min etnicitet. Jag skämdes under min barndom för mitt ursprung och för min mamma som var rom, berättade hon.

Hon menar att en sanningskommission är nödvändig för att bryta utanförskapet. Och initiativet behöver komma från förövarna. Ett stort steg på vägen var när Svenska kyrkan och svenska staten bad om ursäkt år 2000 och man även erkände den romska kulturen som en del av den svenska.

- Det var först då vi erkändes, när jag för första gången kände mig svensk och vågade ställa krav, berättar hon.

Anne Casparsson

De glömda barnen i Ukraina

Vi hör och läser om dem nästan varje dag. Flyktingströmmarna som förflyttar sig runt om i världen. Som ger upp allt de har, för drömmen om ett liv som går att leva. Vi vet även att flera av dessa människor finns här bland oss, många papperslösa, långt ifrån familj, trygghet och mänsklig värdighet. 2008 året dog 9000 människor på flykt.

I början av förra sommaren fick jag möjlighet att åka med Clowner utan gränser på en turné till Moldavien och Ukraina för att möta just barn och unga i flyktingläger, i det som blivit Europas nya järnridå.

Vi besökte även barnhem, ungdomsfängelser och utsatta för att sprida skratt, lek och glädje. Från början var det främsta syftet med resan att träffa tjetjenska flyktingar. Tjetjenier flyr ofta från ohyggliga omständigheter från en konflikt som nästan blivit helt nedtystad. För några år sedan kom det mycket tjetjenska barn till Ukraina, men de har ändrat färdväg och idag flyr de flesta till Polen.

En av männen vi möter är 36 år och kom för tio år sedan från Irak som flykting till Ukraina. Bilen han åkte med krockade och han bröt ryggen på två ställen. Hans medpassagerare lät honom ligga kvar på vägen där han hittades av polisen och fick tillbringa ett år på sjukhus. Idag sitter han i rullstol, men har fått avslag på de ansökningar om uppehållstillstånd som han gjort. Eav hans vänner på förläggningen har en benprotes och visar mig sitt handskrivna brev som han skrivit till FN. Där står det om alla hot hans familj utstått, om deras hus om bränts ner och om hoten mot enda sonen och hustrun. Han undrar om det räcker för att få uppehållstillstånd i Europa och ber mig ta med en kopia på brevet som jag kan ge Migrationsverket i Sverige. Några av de möten som gjorde särskilt starka intryck var med barn

på flyktingförläggningar. Flera av barnen har kommit ensamma, några till fots, från länder som Afghanistan och Pakistan. I ett gammalt höghus i betong omgivet av en lerig väg bredvid järnvägen, ligger ett slutet flyktinglägret för kvinnor och barn.

De första pojkarna jag möter är alla tre från Afghanistan och är 20, 18 och 17 år gamla. "Kan du hjälpa oss?" frågar de efter att de artigt presenterat sig. De har alla tre kommit själva till Ukraina, och gått den långa vägen från Afghanistan, med en dröm om att hitta ett liv i Europa. En av dem saknar familj, en annan berättar om sin mamma som är kvar i Afghanistan och som han saknar så mycket. Den äldsta pojken berättar på tydlig engelska om hur rädda de är. De saknar utbildning alla tre och vet hur svårt det är att bli insläppta i Europa. Men att återvända är inget alternativ, det går helt enkelt inte. På en lapp skriver de ner sina namn och numret till mobiltelefonen som de delar på. De vill gärna hålla kontakt, drömmen

är nämligen att få komma till Sverige.

En somalisk kvinna med ett barn sitter i rummet bredvid, med en apatisk blick. "Det är fruktansvärt här", säger hon tyst. En trappa upp är den låsta avdelningen. Bakom en gallerdörr flockas ett tiotal barn och tittar på mig med stora ögon. Desperation, ensamhet och rädsla lyser om dem, medan vakten otåligt väntar i dörren. Framför mig står barn och ungdomar utan ett värdigt liv. Barn som helt tycks ha tappat hoppet om framtiden.

Frågan om jag kan hjälpa dem, återkommer gång på gång. Det hemska är att jag inte kan det. Vi talar om mänskliga rättigheter, men vad betyder det egentligen när ensamma barn får vänta och vänta och vänta på ett beslut om deras framtid, som oftast innebär avslag?

*Anne Casparsson
Kvinnor för fred, tidigare ordförande för Clowner utan Gränser och journalist*

Barn i Östeuropa. Foto: Mari Bengtsson

*Kvinnor
för fred*

Protestlägren nytt skede i Västsaharas frihetskamp?

Tiotal tusen västsaharier deltar sedan tre veckor i fredliga protester i öknen på ockuperat område, mot Marockos ockupation och för den folkomröstning om Västsaharas självständighet som FN utlovade för snart 20 år sedan.

Lägren ligger flera kilometer utan för de största städerna. Enligt några uppgifter följer detta att samla samhällsmedlemmarna ute i öknen gamla traditioner för att dryfta och lösa stora frågor för befolkningen.

Marocko har svarat med polis och militär, som omringat och skurit av försörjningslinjerna till lägren, en 14-årig yngling dödades då en be sköts vid entrén till det största lägret. Flera andra incidenter har inträffat, och ett av de minsta lägren ska, enligt obekräftade uppgifter, ha rivits av trupperna. Utländska besökare stoppas redan vid inresan, vilket drabbade åtta spanska aktivister från Kanarieöarna söndagen den 31 oktober.

Men kvar står faktum att den politiska kampen lämnat skedet med skärmytslingar i städernas gränder och gator. Nu pågår också stora massdemonstrationer, väl synliga för den som vill se.

De utmanar ockupationsmakten utan att i sig hota ockupanternas liv och lem. Varje angrepp mot lägren blir också synligt, vare sig det sker med skottlossning, frontalan grepp eller genom utsvaltning - att skära av försörjningslinjerna till de anhöriga inne i städerna.

Detta dock under förutsättning att omvärlden uppmärksammar situationen, bryter det mediaförbud som marockanerna upprätthåller och sätter press på Marocko att ta reson och förhandla.

I detta måste vi alla bidra! Afrika grupperna har tagit initiativet att be Röda korset och ordföranden Bengt Westerberg att verka för att Internationella Röda Korset ska övervaka den humanitära situationen i lägren. Några Europaparlamentarier försöker få tillträde till lägren. Amnesty International har krävt en utredning av skotten mot den bil som 14-åringen färdades i.

En intressant fråga är hur den svenska regeringen nu reagerar. Med "tyst diplomati" som hittills eller med hör- och synbara protester. Det finns en del att reagera på.

- Reagera mot Marockos omringande av lägren, våldshandlingarna och den

hindrade eller begränsade tillförseln av mat, vatten och medicin mm.

- Klara signaler mot fortsatt EU-samarbete enligt partnerskapsavtalen med Marocko på grund av brotten mot åtagandena i avtalen att respektera demokrati och mänskliga rättigheter, och att inom FN verka för att övervakningsstyrkan MINURSO omedelbart reagerar på Marockos hantering av vapenvilan, och för att ge styrkan mandat att övervaka respekten för de mänskliga rättigheterna

Två större avtal mellan EU och Marocko behandlas nu i det tysta: det välbekanta fiskeavtalet samt ett nytt jordbruksavtal. Av den så ofta upprepade svenska deklarationen att "vi betraktar Västsahara som ett ockuperat territorium" följer fokrättsligt att båda avtalen måste undanta Västsahara.

De massiva protesterna från västsahariernas sida är både imponerande, välplanerade och samtidigt riskfyllda. Mycket hänger på hur vi och andra i omvärlden bidrar med information, medvetandegörande och konkret stöd.

*Sören Lindh
VästsaharaAktion*

Våldshandlingar hindrade eller begränsade tillförseln av mat, vatten och medicin mm.

Till
Statsminister Fredrik Reinfeldt

Kommittén för Västsaharas kvinnor, samlat till möte den 23 november 2010, kräver att den svenska regeringen protesterar mot Marockos övergrepp mot civilbefolkningen i det ockuperade Västsahara

Sedan en dryg månad protesterade västsaharier mot det marockanska förtrycket på ett nytt sätt. Utanför städerna Layyoun, Smara och Bou-dour hade upp emot 26.000 män, kvinnor och barn flyttat ut i tältläger såsom en fredlig men synlig protest mot förtryck, förföljelse och diskriminering som de marockanska myndigheterna ständigt utsätter dem för.

Men nu har den marockanska ockupationsmakten åter visat sitt hänsynslösa ansikte. Armén och polisen har raserat lägret och skjutit ihjäl ett tiotal demonstranter och skadat ett hundratal. Man rapporterar även att ett stort antal demonstranter "försvunnit".

Det här kan också ses som Marockos svar på FN:s initiativ att få Polisario och Marocko ännu en gång till förhandlingsbordet. Återigen grusades förhoppningen om att fortsatta förhandlingar ska kunna ge till resultat att Afrikas sista koloni får genomföra den sedan 1991 utlovade folkomröstningen om landets framtid.

Tyvärr verkar Marocko öka förtrycket när den internationella opinionen uppmärksammar olika övergrepp: Brahim Dahane, som fick Per Anger-priset 2009, har utan rättegång suttit nu över ett år fängslad, Rabab Amidane kunde inte återvända till sitt land efter det hon hämtat ett norskt pris för MR-insatser och Aminatou Haidar fick hungerstrejka innan hon kunde återvända till sin familj efter ett erhållit pris i USA. Samtliga belönade ute i världen för sina insatser för en fredlig lösning och respekt för mänskliga rättigheter, och samtliga straffas för detta i Marocko.

Den västsahariska befolkningen behöver vårt stöd för sin fredliga kamp för sitt land. Många röster höjs nu inom Polisario att återuppta den väpnade kampen. Vi måste med vårt arbete visa solidaritet med Västsahara och kräva av den svenska regeringen att kraftfullt och omedelbart agera i internationella organ för att fördöma kränkningen av det västsahariska folket.

Kommittén för Västsaharas kvinnor kräver att regeringen i FN kraftfullt verkar för att den utlovade folkomröstningen kommer till stånd samt att regeringen i EU kraftfullt verkar för att förhindra Marockos brott mot mänskliga rättigheter, dess plundring av Västsaharas naturresurser samt avvisa fiskeavtalet.

Ytterligare upplysningar lämnas av kommitténs sekreterare
Helena Lanzer-Sillén; e-mail: helena.lanzer.sillen@swipnet.se

Vädjan till Röda Korsrörelsen att övervaka situationen i västsahariska protestläger

Sedan den 9 oktober har mellan 15 000 och 20 000 västsaharier i det av Marocko ockuperade Västsahara installerat sig i fyra läger utanför städerna El Aaiun, Dakhla, Smara och Boujador. Lägren är en protest mot de omänskliga villkor under vilka västsaharierna levt i närmare 35 år av marockansk ockupation.

Marockansk militär och polis har slagit en järnring runt lägren och släpper varken in eller ut någon. Det gör att bristen på mat, vatten och mediciner börjar bli akut. I söndags, den 24 oktober, försökte flera personer i lägret vid Agdeym Izik, utanför El Aaiun, köra sig igenom avspärningarna i jakt på mat, dryck och mediciner.

Marockansk polis och militär avlossade flera skott mot bilen och Elgarhi Nayem, 14 år, miste livet. Fem andra skadades. Sedan tidigare rapporteras ytterligare ett 20-tal människor skadats efter handgemäng med marockanska säkerhetsstyrkor.

Risken för en humanitär katastrof i protestlägren är efter två veckor överhängande. Afrikagrupperna vädjar därför till det Svenska Röda Korset att inom Internationella Röda Korsrörelsen skyndsamt verka för en oberoende övervakning av den humanitära situationen i lägren.

Protesterna sker samtidigt som FN:s särskilda sändebud för Västsahara, Christopher Ross, besöker Västsahara och Marocko. Den 3-5 november återupptas samtalen mellan Marocko och Västsahara för en lösning på den snart 35-åriga konflikten.

Lena Kalmelid, ordförande för Afrikagrupperna

*Kvinnor
för fred*

Hotell Hemlängtan -ny bok av Pirkko Lindberg

Hotell hemlängtan, (Ad Libris) heter den finländska författarinnan Pirkko Lindbergs senaste bok. Hennes tidigare böcker har bland annat handlat om hur ön Tuvalu i Söderhavet riskerar att sjunka av den höjda vattennivån i havet.

Denna gång skriver Pirkko om sitt eget liv, hon hittades på en stentrappa i Viborg bara tre veckor gammal. Det var under andra världskriget 1942. Pirkko fördes till ett barnhem där hon så småningom adopterades av Czarda Komia från Helsingfors – då var Pirkko 1,5 år gammal. Där tillbringade hon sina första år.

Så småningom tar mamman, tillsammans med en kompanjon, över det fina hotellet Waldorf i Vasa – staden som har båtförbindelse med Umeå.

Czarda jobbar hårt med hotellet och Tinka, som hon kallas i boken, växer upp på Waldorf – en bra och fantastisk barndom. Visserligen önskar Tinka att hon och mamman skulle bo i en vanlig lägenhet, men de bor på hotellet.

Det Pirkko Lindberg ger oss i sin bok är Finlands historia från inbördeskriget 1918 och fram till tiden efter andra Världskriget. Detta gör hon genom att berätta de anställdas historia. Barnet Tinka frågar och minns deras berättelse.

”Hotel hemlängtan” är över 500 sidor lång, men jag tycker att det behövs för att berätta dessa unika historier. Genom alla olika människors medverkan blir Finlands svåra tider verklighet även för den mer eller mindre okunniga läsaren. Här finns både tårar och skratt. Hennes klasskamrater avundas henne som får bo på det fina hotellet och äta den fina maten, men man kan förstå hennes längtan efter ett vanligt liv.

Pirkko Lindberg har skrivit en unik bok om sin egen uppväxt – bara att njuta och ta till sig av berättelserna.

Mia Holst

Pirkko Lindberg debuterade 1989 med romanen *Byte* vilken blev en omedelbar kritiker- och läsarframgång, både i Finland och Sverige. Den tilldelades J.H. Erkopriset för bästa debutroman 1990. Hon var nominerad till Finlandspriset 1997 med romanen *Candida*. *SOS Tuvalu* från 2004 är en resebok med ekologiska förtecken och en veritabel upptäcktsresa för läsaren.

Ofog on tour!

I svenska Norrbotten finns Europas största krigsövningsområde NEAT, North European Aerospace Testrange. På detta 24 000 kvadratkilometer stora område tränar NATO, USA och många andra på krig i form av t.ex. bombfällning, och övningsfältet används också för att utveckla förarlösa plan, bombplan och annat krigsmateriel. Förberedelserna för krig pågår för fullt här och nu. Krig börjar här i Sverige. Och det är skrämmande tyst om det.

Från 12 februari till 6 mars kommer det antimilitaristiska nätverket Ofog, tillsammans med Angie Zelter från freds-rörelsen i Storbritannien, att åka på turné i Sverige för att prata om vad som pågår i Norrbotten och hur detta är en del i det globala krigsmaskineriet. Vi vill träffa er och prata om vad vi kan göra tillsammans för hindra denna förödande utveckling. Vi tror att det skulle ge oss mycket att träffa er och höra era synpunkter kring vad vi tillsammans kan stoppa kriget där det börjar. Vi tror att om vi går ihop och slår till nu så kan vi göra en skillnad.

Under turnén kommer vi även att prata om det internationella aktionsläger mot NEAT som vi arrangerar 22-29 juli 2011. Ni kan läsa mer om detta och annat på www.warstartshere.com. Sprid denna inbjudan till alla ni kan komma på och bjud in oss till era möten, konferenser, fester, eller andra passande tillfällen.

Planen för turnén med datum för när vi kommer befinna oss var i Sverige ser ni här nedanför. Kontakta oss på [info\(at\)ofog.org](mailto:info(at)ofog.org) eller 0733815361, eller via kontaktpersonen för respektive stad. Datumerna kan komma att ändras något men i stora drag kommer det se ut som här nedanför. Om ni vill att vi kommer och hälsar på i någon stad som inte finns med bland de som är inplanerade så försöker vi ordna det.

Vi ser fram emot att träffa er! Varma och revolutionära hälsningar från Ofog www.ofog.org

Ofog on tour:

Stockholm: 12-16 februari Presskonferens om turnén och lägret i sommar: 14 februari

Kontakt Stockholm: Mica Lisitschkin lisitschkin@live.se eller 0708835533

Umeå: 17 februari

Kontakt Umeå: Miahabo Berkelder miahabo@gmail.com

Luleå och Kiruna (inkl planeringshelg i Luleå 19-20 feb): 18-25 februari

Kontakt Luleå: Barbro Midbjer barbro_midbjer@hotmail.com

Kontakt Kiruna: Gun-Britt Mäkitalo 098061386@bredband.net

Göteborg: 26 februari-3 mars

Kontakt Göteborg: Anna Sanne Göransson annasanne@hotmail.com

Malmö och Lund: 4-6 mars

Kontakt Malmö: Andrea Petterson a_pettson@hotmail.com

SAMLA

Kvinnor För Freds styrgrupp

GÖTEBORG

Karin Jonegård, Lars Siggegården, Utby
542 93 Mariestad, 07362-1 36 18, karinjonegard@hotmail.com
Gudrun Tiberg, Silvermyntsg. 9, 414 79 Göteborg
070-762 67 01, gudrun.tiberg@gmail.se
Awaz Daleni, Smaragdsg. 24, 421 49 Va Frölunda,
031/714 67 06, awazdaleni80@yahoo.se

HALMSTAD/LAHOLM

Susanne Gerstenberg, Smedjegatan 3, 312 30 Laholm
0430/129 30, susanne.gerstenberg@telia.com
Lena Angviken, Ringviken 17, 312 31 Laholm

HUDIKSVALL/SUNDSVALL

Inger Holmlund, Hamnvägen 32, 820 76 Jättendal
0652/161 70, holmlundinger@hotmail.com

HÖGANÄS

Maria Hagberg, Hultabogatan 20, 263 38 Höganäs
0733/48 44 00, maria.hagberg@swipnet.se

KIRUNA

Gun-Britt Mäkitalo, Lars Janssons gatan 14, 9tr
98131 Kiruna, 0980/61 386, 098061386@bredband.net
Edla Lanto, Borraregatan 18. 981 32 Kiruna

KUNGSÖR/EKILSTUNA

Eva Wilks, Aspensten, 736 91 Kungsör
0227-210 64, 070/605 36 55, eva.wilks@swipnet.se
Anne Allard, Stora Lida Byggtäppan, 736 91 Kungsör
allardanne@hotmail.com

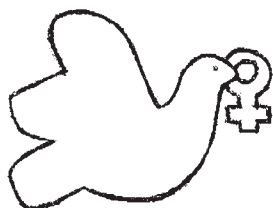
STOCKHOLM

Kit Larsen Hughes, Personnevägen 55, 129 35 Hägersten
08/646 63 29, 070/403 89 09
Lena Steinholtz Ekecrantz, Folkungag. 118-120,
116 30 Stockholm, 08/641 0999 lenasteinholtz@gmail.com
Åsa Widén, Wargentinsgatan 5 D, 112 29 Stockholm
08/654 97 17, asa.widen@home.se

UPPSALA

Astrid Möller, Faringe-Bärby, Johannelund
740 10 Almunge, 0174/210 57, amjohannelund@hotmail.com
Clary Hofring, Getramsvägen 1, 743 40 Storvreta
018/ 36 64 76, viska60@spray.se

NÄSTA SAMLA
26/2 2011

KONTAKTKVINNOR

Alingsås: Cahtarina Stenberg, Åsgatan 1
441 51 Alingsås, 0322/637469

Enköping: Marianne Kekonius, Nederby Vallby,
745 98 Enköping, 0171/81333
marianne.kekonius@lul.se

Göteborg: Gun Holmertz, Fjällkåpan 6,
42 449 Angered, 031/330861

Halmstad/Laholm: Agneta Eriksson,
Gaggegatan 17 302 41 Halmstad, 035/129150
eriksson.035129150@telia.com

Kiruna: Eva Jonsson, Åkaregatan 8 A
98132 Kiruna, 0980/19 403.
Finnngatan 4, 98 331 Kiruna

Linköping: Barbro Linderöth, Enskiftesgatan 128
583 34 Linköping, 013/88 107
linderöth.barbro@telia.com

Lund: Ninna Widstrand, Ö. Vallgatan 57
223 61 Lund, 046/152291,
ninna.widstrand@swipnet.se

Ludvika: Elise Kulla, Östra Storgatan 16 A,
771 50 Ludvika, 0240/16229

Lysekil: Inger Sterneskog, Ga Strandg. 41 B
Lgh 16, 453 31 Lysekil, 0523/16020

Stockholm: Lena Palmstierna, Landåvägen 10,
131 49 Nacka, 08/7185372

Sundsvall: Hjördis Johansson, Faktorigatan 6,
853 56 Sundsvall

Uppsala: Kersti Ertem, Ewa Lagerwalls väg 28,
756 43 Uppsala, kersti.ertem@bredband.net

Vänersborg: Anna-Bodil Bengtsson, Kronog. 25 B,
462 30 Vänersborg, 0521/19436

Värnamo: Inger Peterson, Slottsvägen 8,
331 00 Värnamo, 0370/16738

Östersund: Eivor Nordman, Na Strandv. 19,
832 41 Frösön, 063/12 88 57

Medlemsavgifter 2011

Årsavgift Riks 170 kr, Pg 439 12 25 -2
Stödmedlem 100/år, stud + fam.medl 50kr/år
Stockholm + 70 kr = 240 kr Pg 87 36 27-4
Uppsala + 80 kr = 250 kr Pg 55 41 16-4

Glöm inte att ange avsändare

Kvinnor
för fred

Kvinnor för fred

*En fredsförening med kvinnoperspektiv som grund
partipolitiskt och religiöst obunden!*

Kvinnor för Fred:

- * Säger ja till en värld fri från kärnvapen
- * Säger ja till en vapenfri värld
- * Säger nej till vapenexport
- * Säger nej till rovdrift och miljöförstöring
- * Säger nej till våld och förtryck

Kvinnor för Fred är en förening med internationella förgreningar. I Sverige finns lokalföreningar på ett tiotal platser. Lokala föreningar arbetar självständigt med egna aktiviteter och samma stadgar för ett gemensamt mål.

Kvinnor för Freds tidskrift utkommer 4ggr/år

Vill du arbeta för en fredlig värld utan våld? Gå med i Kvinnor för Fred!
Ring eller skriv till Kvinnor för Fred, tel/fax: 08/667 97 27 - Mobil 076/117 97 27
E-post: kff@telia.com - www.kvinnorforfred.se

☐

Jag vill bli medlem i Kvinnor För Fred/Starta en KFF-grupp på min ort

☐

Jag/vi vill veta mer om Kvinnor För Fred

Namn: _____ Adress: _____

Postadress: _____ E-post _____

Kvinnor för Fred

Hammarby Allé 93, 120 63 Stockholm, Red: Breda gatan 6, 115 21 Stockholm

e-post: kff@telia.com - www.kvinnorforfred.com, Tel/fax: 08/667 97 27-

Organisationsnummer 802 010-4603